

رابطه تورم و رشد نقدینگی در اقتصاد ایران؛ گسست یا پایداری؟

دکتر سید صفدر حسینی^۱

تکتم محتشمی^۲

تاریخ پذیرش: ۸۷/۲/۸

تاریخ دریافت: ۸۶/۵/۱۰

چکیده

نظریه مقداری پول، همبستگی بلندمدت قوی را میان رشد پول (نقدینگی) و تورم پیش بینی می‌کند، به این مفهوم که رشد پیوسته و زیاد حجم پول در اقتصاد، تورم بسیاری را در پی دارد. در سالهای اخیر، روند رشد نقدینگی و تورم در اقتصاد کشور همخوانی نداشته و لذا این گمان می‌رود که در رابطه میان رشد نقدینگی و تورم، گسست ایجاد شده باشد. از این رو، هدف از این پژوهش، بررسی پایداری ارتباط میان رشد نقدینگی و تورم در اقتصاد ایران با استفاده از اطلاعات سالهای ۸۴-۱۳۳۸ است. الگویی که برای تبیین ارتباط تورم و رشد پول ارائه می‌شود، الگویی است که ریشه در نظریه مقداری پول دارد و اساس کارکرد آن بر مبنای منحنی فیلیپس و تورم انتظاری است. نتایج به دست آمده از این الگو، وجود رابطه پایدار میان تورم و رشد نقدینگی را تأیید می‌کند و بیانگر این است که در بلند مدت یک درصدافزایش در رشد نقدینگی به افزایش ۰/۸۹ درصدی تورم منجر می‌شود.

واژگان کلیدی: تورم، رشد نقدینگی، منحنی فیلیپس، پول پایه، تورم انتظاری، اقتصاد ایران.

طبقه بندی JEL: E3, E41, E51, E52

۱. عضو هیأت علمی دانشکده اقتصاد و توسعه کشاورزی دانشگاه تهران. hosseini_safdar@yahoo.com.
۲. دانشجوی دکتری اقتصاد کشاورزی دانشگاه تهران.

۱- مقدمه

یکی از مشکلات اصلی اقتصاد ایران، طی چند دهه اخیر، پدیده تورم بوده و صرف نظر از آثار و پیامدهای تورم، یکی از مهمترین مباحث درباره تورم، بحث عوامل ایجادکننده آن است. نظریه مقداری پول، همبستگی بلندمدت قوی را میان رشد پول (نقدینگی) و تورم پیش‌بینی می‌کند، به این معنا که رشد پیوسته و زیاد حجم پول در اقتصاد، موجب ایجاد تورم بالا می‌شود. بر مبنای همین نگرش نیز کنترل حجم پول به عنوان یکی از ابزارهای اصلی سیاست‌های پولی بانک مرکزی به‌منظور مهار تورم شناخته می‌شود.

اگرچه وجود ارتباط و همبستگی میان رشد پول و تورم، در بسیاری از مطالعات نظری و بررسی‌های تجربی اثبات شده است، شواهد موجود در اقتصاد کشورمان در طی سالهای اخیر گویای آن است که باوجود رشد فزاینده نقدینگی، نرخ تورم از روند نزولی برخوردار بوده است. بر اساس گزارش‌های بانک مرکزی، نرخ تورم از ۱۵/۶ درصد در سال ۱۳۸۲ به ۱۲/۱ درصد در سال ۱۳۸۴ کاهش یافته و پیش‌بینی شده که این نرخ در سال ۱۳۸۵، ۱۲/۵ درصد باشد. در حالی که نرخ رشد پول یا رشد نقدینگی در طی این مدت از ۲۶/۱ درصد در سال ۱۳۸۲ به ۳۴/۳ درصد در سال ۱۳۸۴ افزایش داشته و همچنین، رشد نقدینگی در بهمن ماه سال ۱۳۸۵ نسبت به بهمن ماه ۱۳۸۴، ۴۰ درصد بوده‌است که در مقایسه با متوسط ۲۸/۹ درصدی برنامه سوم توسعه و رشد ۲۰ درصدی پیش‌بینی شده در برنامه چهارم توسعه، رشد چشمگیری را نشان می‌دهد (بانک مرکزی، گزارش سالهای ۸۵-۱۳۸۲).

همان‌گونه که مشاهده می‌شود، این کاهش در نرخ تورم با افزایش رشد نقدینگی همخوانی نداشته و به دنبال بروز تغییر در رابطه میان روند رشد نقدینگی و تورم در اقتصاد کشور در طی سالهای اخیر، تصور بسیاری از تحلیلگران اقتصادی براین است که در رابطه بلند مدت بین نقدینگی و تورم، گسست ایجاد شده باشد. بر این اساس عده‌ای از کارشناسان و سیاستگذاران با این باور که نقدینگی یکی از عوامل بازدارنده رشد تولید است و نیز اینکه رشد نقدینگی به افزایش سطح عمومی قیمت‌ها منجر نخواهد شد، معتقدند که دولت می‌باید اعتبارات بیشتری را همراه با کاهش پیوسته نرخ سود بانکی، به منظور افزایش تولید در اختیار تولیدکنندگان قرار دهد، زیرا افزایش تولید، پاسخگوی افزایش تقاضا خواهد بود. از سوی دیگر، عده‌ای از تحلیلگران بر این باورند که رشد نقدینگی، اثر چندانی بر تولید نداشته و فقط با چند وقفه موجب افزایش سطح عمومی قیمت‌ها می‌شود. به طور کلی، در طی سالهای اخیر، اختلاف نظرهای بسیاری در میان صاحب‌نظران اقتصادی کشور در ارتباط با تحلیل و تبیین ارتباط رشد نقدینگی و تورم وجود داشته است.

وجود ارتباط بین تورم و رشد نقدینگی در کشورهای مختلف، همواره یکی از موضوعات مورد بحث اقتصاددانان بوده و پژوهش‌های تجربی مختلف داخلی و خارجی در این زمینه ارائه شده است. مهمترین پژوهش در این موضوع توسط مک کاندلس و وبر انجام گرفته است. آنها با استفاده از اطلاعات مربوط به یک دوره ۳۰ ساله برای ۱۱۰ کشور، نشان دادند در بلندمدت، همبستگی بسیاری (کم و بیش واحدی) میان نرخ رشد پول و تورم وجود دارد (Mccandless & Weber, 1995).

فرین با استفاده از یک مجموعه اطلاعاتی مربوط به کشورهای عضو OECD طی سالهای ۲۰۰۳-۱۹۴۸ ارتباط بلندمدت پایداری را میان متوسط رشد پول و تورم نشان داد (Frain, 2004).

کاگلر و کافمن، در چارچوب الگوهای تصریح خطا، به بررسی روابط کوتاه مدت و بلندمدت میان تورم و رشد پول در اروپا پرداختند. نتایج مطالعه آنها همبستگی قوی را میان تورم و رشد پول نشان داد و اینکه در بلندمدت، شوک‌های حاصل از رشد حجم پول، ۳۳ تا ۴۰ درصد از واریانس خطای پیش بینی تورم را سبب می‌شود (Kugler & Kaufmann, 2005).

داواجارگال با به‌کارگیری اطلاعات ماهانه مربوط به دوره ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۴، به اندازه‌گیری ارتباط میان رشد پول و تورم برای کشور مغولستان پرداخت. یافته‌های وی نشان داد که در صورت افزایش عرضه پول به مقدار ۱۰ درصد، تورم به‌طور تقریبی ۵ درصد افزایش خواهد داشت و رابطه بلند مدت پایداری میان تورم و رشد پول برقرار نخواهد بود (Davaajargal, 2002).

در همین راستا، پژوهش‌های مختلفی نیز در تبیین رابطه تورم و رشد نقدینگی در اقتصاد کشورمان انجام شده است. دادخواه (۱۹۸۵) به بررسی و تبیین پدیده تورم در ایران در چارچوب نظریه پولی تورم در طی سالهای ۸۰-۱۹۷۰ پرداخت. نتایج به‌دست آمده توسط وی نشان داد که رابطه مستحکمی بین رشد حجم پول و تورم وجود دارد، به گونه‌ای که یک درصد رشد پول سبب ۰/۷ درصد افزایش در سطح عمومی قیمت‌ها می‌شود.

درات به ارزیابی مجدد نظریه پولی تورم در اقتصاد ایران پرداخته و به جای همبستگی و تلازم ساده بین انبساط پولی و تورم، روابط علت و معلولی بین آنها را طی دهه ۱۹۷۰ مورد پژوهش قرار می‌دهد. نتایج بررسی‌های وی نشان داد که با وجود همبستگی معنی‌دار بین تورم و رشد پول، رابطه علت و معلولی بین آنها وجود ندارد (Darrat, 1987).

نیلی (۱۳۶۴) نیز در پژوهش خود آثار خط‌مشی‌های پولی بر نظام اقتصادی کشور در دوره زمانی ۶۲-۱۳۳۸ را بررسی کرده و نشان می‌دهد که ارتباط مستقیمی بین تغییرات حجم پول و نرخ تورم وجود دارد، به این صورت که ۱۰ درصد افزایش در حجم پول، سطح عمومی قیمت‌ها را ۱۲ درصد افزایش می‌دهد.

طیب نیا (۱۳۷۱) ارتباط میان رشد پول و افزایش قیمت‌ها را تخمین زده و به این نتیجه رسید که در اقتصاد ایران آثار انبساط پولی، تأثیر معنی‌داری بر تورم ندارد و نظریه پولی در این مورد تأیید نمی‌شود.

محمدی (۱۳۷۱) به منظور تأیید فرضیه هماهنگی رشد نقدینگی و تورم در اقتصاد ایران، با استفاده از اطلاعات مربوطه در فاصله سالهای ۶۷-۱۳۴۰ و ۶۷-۱۳۴۷، یک الگوی اقتصادسنجی سه معادله‌ای پایه پولی، عرضه پول (نقدینگی) و تقاضای پول را مورد برآورد قرار داد. نتایج این مطالعه نشان می‌دهد که رشد بیش از حد نقدینگی نسبت به تقاضای پول، در اقتصاد ایران به‌صورت یک عامل تورم‌زا عمل کرده است.

مجیدی (۱۳۷۳) در بررسی نظریه‌های پولی تورم، به کمک الگوی هاربرگر، به صورت تجربی نشان داد که همبستگی مثبتی میان انبساط پولی و تورم وجود دارد، اما رابطه متناسبی میان آنها وجود ندارد.

دائی کریم زاده (۱۳۷۴) رابطه علی بین عرضه پول و سطح قیمت‌ها را با داده‌های ماهیانه دوره ۷۱-۱۳۶۴ و استفاده از دو معیار تعریف محدود پول (M1) و تعریف گسترده پول (M2) برای عرضه پول مورد آزمون قرار داده و نشان می‌دهد که بین عرضه پول و سطح قیمت‌ها رابطه دوسویه‌ای وجود دارد.

داودی (۱۳۷۶) با بررسی فرایند تورمی در ایران در فاصله سالهای ۷۵-۱۳۳۸، از سه بعد زمانی کوتاه مدت، میان مدت و بلند مدت، نشان داد که نرخ رشد زیاد حجم پول یکی از مهمترین عوامل ایجادکننده تورم در اقتصاد ایران است و یک درصد تغییر در حجم نقدینگی موجب ایجاد تورم ۰/۹۵ درصد شده است.

طیبیان و سوری (۱۳۷۶) در تحقیقی با هدف بررسی ریشه‌های تورم در اقتصاد ایران، با استفاده از یک الگوی رگرسیونی خطی، اثر متغیرهای پایه‌ای اقتصاد را بر نرخ تورم مورد بررسی قرار دادند. نتایج حاصله بر این نکته تأکید دارد که عرضه پول در هدایت سطح قیمت‌ها تأثیری عمده دارد و عاملی است که بیشترین تأثیر را بر سطح قیمت‌ها دارد.

بافکر (۱۳۷۷) با استفاده از الگوی هاربرگر به بررسی پویایی تورم پرداخت و نشان داد که ۱۰ درصد رشد پول در بلند مدت، رشد ۲/۷ درصدی در نرخ تورم خرده‌فروشی را دربر خواهد شد. وی در نهایت نتیجه می‌گیرد که تورم در ایران پدیده پولی نیست.

افشین نیا (۱۳۷۷) براساس نظریه جدید مقداری پول که مدعی تأثیرگذاری خاص حجم پول بر تغییرات سطح عمومی قیمت‌ها و انتظارات مردم در بلندمدت است، به آزمون این نظریه برای ایران و برآورد تأثیر تغییرات بلندمدت حجم پول و نقدینگی بر سطح عمومی قیمت‌ها برای دوره

زمانی ۱۳۷۶-۱۳۳۸ پرداخت. نتایج این پژوهش نمایانگر آن است که یک درصد تغییر در نقدینگی در دوره اول ۰/۴۸ و در دوره دوم ۰/۳۶ درصد بر تورم اثر دارد. با وجود این وقفه‌ها در روابط بلندمدت، وی معتقد است نقش تأثیر حجم پول و نقدینگی تداوم می‌یابد و کنترل حجم پول در زمان حاضر به کنترل قیمت‌ها در زمان‌های آتی کمک می‌کند.

نظیفی (۱۳۷۹) به آزمون پولی بودن تورم در اقتصاد ایران برای دوره زمانی ۷۷-۱۳۳۸ با استفاده از روش هم‌انباشتگی پرداخت. نتایج نشان داد که تورم در اقتصاد ایران یک پدیده پولی است و عوامل سمت عرضه اقتصاد در ایجاد تورم، در اقتصاد ایران، اثر کمتری دارند.

هزبرکیانی و رحمانی (۱۳۷۹) رابطه میان حجم پول و تورم را با استفاده از الگوی تقاضای پول کاگان و با این فرض که انتظارات تورمی طبق فرضیه انتظارات تطبیقی شکل می‌گیرد، مورد بررسی قرار داده و پولی بودن تورم‌های موجود در اقتصاد ایران را، هم برحسب تعریف محدود از پول و هم، برحسب تعریف وسیع پول، مورد تأیید قرار داد.

کازرونی و اصغری (۱۳۸۱) نشان دادند که تورم و رشد پول همگرا بوده و در بلند مدت یک درصد افزایش در رشد پول، منجر به افزایش ۰/۹ درصدی تورم منجر می‌شود و بنابراین فرضیه رابطه یک به یک مابین تورم و متغیرهای مورد نظر، قابل رد کردن نیست.

مرکز پژوهش‌های اقتصادی بانک مرکزی (۱۳۸۱) در گزارشی، به بررسی رابطه تورم و پول در اقتصاد ایران در دوره ۷۹-۱۳۵۸ و پیش‌بینی آن در چارچوب الگوی پولی P^* پرداخته است. نتایج نشان می‌دهد که سهم عدم تعادل موجود در بخش پول و ایجاد تورم به گونه‌ای بوده است که در بلندمدت نزدیک به ۹۸ درصد تورم از این محل ایجاد شده است.

نتایج مطالعه اصفهانی و یآوری (۱۳۸۲) بر پایه داده‌های فصلی دوره زمانی ۸۰-۱۳۵۰ و استفاده از الگوی خود رگرسیون برداری، در پاسخ به این سؤال که آیا تورم در ایران یک پدیده پولی است، نشان داد که در اقتصاد ایران تورم تنها یک پدیده پولی نیست و عوامل حقیقی نیز بر آن مؤثر می‌باشند.

عباسی نژاد و تشکینی (۱۳۸۳) با استفاده از داده‌های سری زمانی مربوط به دوره ۸۰-۱۳۳۸، به بررسی تجربی عوامل مؤثر بر تورم و آزمون پولی بودن تورم در ایران پرداختند. نتایج مطالعه آنها نشان داد که رشد ۱۰ درصدی حجم پول به افزایش سطح عمومی قیمت‌ها به مقدار ۳ درصد منجر خواهد شد و رابطه تورم و پول را نمی‌توان یک به یک تلقی کرد.

عمادزاده و همکاران (۱۳۸۴) ضمن بررسی عوامل مؤثر بر تورم، به تعیین سهم هریک از این عوامل در شکل‌گیری تورم پرداختند. یافته‌های این تحقیق نشان می‌دهد که گرچه تورم در ایران

صرفاً یک پدیده پولی نیست، و مشکلات ساختاری نیز در شکل‌گیری آن تأثیر مثبت داشته‌اند، لیکن رشد نقدینگی سهم ۵۸/۳ درصدی را در شکل‌گیری تورم داشته است.

کميجانی (۱۳۸۵) با بررسی مجموعه تحولات نقدینگی و اجزای آن در سال ۱۳۸۴ در اقتصاد ایران، ظرفیت افزایش نقدینگی در سال ۱۳۸۵ را از ناحیه رشد پایه پولی در سال ۸۴ بسیار قوی دانسته و در بررسی رابطه تورم و رشد نقدینگی، سهمی از گسست ظاهری در رابطه تورم و نقدینگی طی سالهای اخیر را به عواملی مانند کاهش سرعت گردش پول در پی کاهش انتظارات تورمی، عملکرد موفقیت آمیز بورس طی سالهای برنامه سوم، استمرار بهبود قیمت نفت در بازارهای جهانی و کاهش نرخ مؤثر تعرفه و کاهش تورم وارداتی، نسبت می‌دهد.

در جدیدترین مطالعه پیرامون تورم ایران، بوناتو (۲۰۰۷) از کارشناسان صندوق بین‌المللی پول، در بررسی رابطه پول و تورم در اقتصاد ایران، با برآورد الگوهای کوتاه مدت و بلندمدت از تورم در ایران و استفاده از مفهوم پول محدود (M1) نشان داد، نرخ رشد پول حتی در کوتاه مدت منجر به تورم می‌شود، منتهی این عمل در یک دوره زمانی تا یک ساله اتفاق می‌افتد. ضمن اینکه هیچ مدرکی مبنی بر تغییر ساختاری در ارتباط بین پول و تورم مشاهده نمی‌شود و علت کاهش فعلی تورم از طریق اثر تأخیری نرخ رشد آهسته M1، رشد GDP و کاهش نرخ ارز مؤثر اسمی قابل توضیح است. براین اساس وی اعتقاد دارد کاهش اخیر تورم (نیمه دوم سال ۱۳۸۴) موقتی باشد و شتابی که اخیراً رشد پول به خود گرفته است بعد از چند فصل در تورم بالاتر منعکس شود (Bonato, 2007).

همان‌گونه که مشاهده می‌شود پژوهش‌های پیشین، ارتباط میان رشد پول و تورم را با درجه و شدت و ضعف متفاوتی نشان داده‌اند؛ اما نتیجه بیشتر پژوهش‌ها این است که در بلندمدت، ارتباط مستقیم و پایداری میان تورم و نقدینگی وجود دارد. نظر به اهمیت موضوع تورم به عنوان یکی از مهمترین مسائل مرتبط با سیاست‌های پولی کشور، و با توجه به جهت‌گیری‌های پولی و مالی دولت در دو سال اخیر که رشد زیاد نقدینگی را به دنبال خواهد داشت، ضروری است که مسأله تضعیف ارتباط یا گسست رابطه تورم و رشد پول بار دیگر بررسی و آزمون شود. از این‌رو هدف از این مطالعه، آزمون سازگاری الگوی تورم پول‌گرایان با ویژگی‌های اقتصاد ایران است. بر این اساس در چارچوب یک الگوی اقتصادسنجی، به بررسی ارتباط رشد نقدینگی و افزایش تورم برای دوره ۸۴-۱۳۳۸ پرداخته خواهد شد.

در بخش دوم مقاله، روند تورم و نقدینگی در اقتصاد ایران مورد بررسی قرار می‌گیرد. در بخش سوم، الگویی برای تورم ارائه شده است که در آن ارتباط میان رشد پول و رشد تورم براساس روش انتظارات عقلایی، مدل‌سازی شده است. ویژگی مهم این روش این است که در آن از نرخ رشد پول

پایه که مفهوم تعادلی بلندمدت از پول است، به عنوان عامل شکل‌گیری انتظارات تورمی استفاده شده است. در بخش چهارم، الگوی مورد نظر با استفاده از اطلاعات سالهای ۸۴-۱۳۳۸ مورد آزمون قرار گرفته و در بخش پنجم، نتایج و پیشنهادهای ارائه شده‌اند.

۲- بررسی رابطه تورم و نقدینگی در اقتصاد ایران

در این بخش به منظور تبیین بیشتر رابطه تورم و نقدینگی در اقتصاد ایران، به مرور اجمالی روند این دو متغیر پرداخته می‌شود.

۲-۱. **بررسی روند تورم:** تورم در ایران، در دوره قبل از انقلاب طی سالهای ۵۱-۱۳۳۸ که توأم با سیاست تثبیت نرخ ارز بوده، نوسانات کمی داشته و رشد متوسط شاخص قیمت‌های مصرف‌کننده ۱/۴ درصد در سال بوده است. از سال ۱۳۵۲ و با شروع برنامه توسعه عمرانی چهارم و افزایش اعتبارات بانکی و نیز بروز تکانه نفتی در سال ۱۳۵۳، نرخ تورم آرام آرام افزایش یافت، به گونه‌ای که متوسط نرخ تورم در این دوران به ۱۵/۸ درصد رسید.

در دوره پس از انقلاب و جنگ تحمیلی ۶۷-۱۳۵۶ با افزایش کسری بودجه دولت و نیز وجود شرایط جنگ و کاهش درآمدهای ارزی (به دلیل کاهش قیمت جهانی نفت)، متوسط تورم به ۱۹ درصد رسید. ولی در دوره پس از جنگ با شروع بازسازی و دسترسی بیشتر به منابع انرژی از راه استقراض خارجی، نرخ رشد تولید ناخالص ملی به ۵ تا ۷ درصد افزایش یافت که به علت زیاد بودن هزینه‌های عمرانی و مصرفی جامعه، نرخ تورم، کم و بیش برابر با دوره قبل و در حدود ۱۸/۸ درصد، ثابت ماند.

پس از این دوره با ثبات، اقتصاد ایران در دوره ۷۲-۱۳۷۰ به دلیل اعمال سیاست‌های غیر-هدفمند پولی و ارزی، با کاهش ارزش پول ملی مواجه شد. فرا رسیدن سررسید استقراض خارجی و عدم کارایی در بخشهای تولیدی، رشد تولید را کاهش و در کنار آن اعمال سیاست‌های پولی و مالی انبساطی فشارهای تورمی را افزایش داد. طی سالهای ۱۳۷۳ تا ۷۴ بحران بدهی‌ها به دلیل شرایط بازپرداخت وامهای خارجی، به افزایش تورم تا سطح ۴۳ درصد منجر شد. از سال ۱۳۷۴ با تثبیت نرخ ارز و غیرقانونی شدن بازار غیررسمی ارز و اعمال سیاست‌های انقباضی پولی، نرخ تورم کاهش یافت، به طوری که در سال ۱۳۷۵ نرخ تورم به ۲۳/۳ درصد رسید.

با سپری شدن این دوران و از آغاز سال ۱۳۷۶، اقتصاد ایران با کاهش پیاپی قیمت نفت در بازارهای جهانی و به دنبال آن با کاهش مداوم رشد تولید ناخالص ملی مواجه شد، یعنی نرخ تورم که پس از اعمال سیاست‌های تثبیت فروکش کرده بود، دوباره افزایش یافت و به بیش از ۲۰ درصد در سال ۱۳۷۸ رسید. در طی سالهای ۱۳۷۹ و ۸۰ به دنبال رونق اقتصادی و اتخاذ سیاست مناسب

اقتصادی، نرخ تورم کاهش یافت، اما در سال ۱۳۸۱ به دلیل اجرای برخی سیاست‌ها از جمله حرکت به سمت تک‌نرخ شدن ارز، با آگاهی از آثار محدود تورمی آن، تورم از ۱۱/۴ درصد در سال ۱۳۸۰ به ۱۵/۸ درصد در سال ۱۳۸۱ افزایش یافت. نرخ تورم در سال ۱۳۸۲ به ۱۵/۶ و در سال ۱۳۸۳ به ۱۵/۲ درصد رسید. با اتخاذ سیاست‌های انبساطی بدون ضابطه و متمم‌های پی‌درپی دولت در ماه‌های پایانی سال ۱۳۸۴ و در طول سال ۱۳۸۵ و با سرعت گرفتن بی‌سابقه رشد نقدینگی و عرضه پول، رشد نقدینگی به رکورد بی‌سابقه‌ای رسید و همزمان، نرخ تورم در ماه بهمن ۱۳۸۵ نسبت به ماه بهمن ۸۴ به ۱۷/۶ درصد افزایش یافت.

۲-۲. بررسی روند رشد نقدینگی: به طور کلی نقدینگی در طول دوره ۸۴-۱۳۳۸ همواره روند صعودی داشته است. مطابق آمارهای موجود، میانگین رشد نقدینگی در دوره ۵۲-۱۳۳۸ برابر با ۱۱/۵ درصد بوده است. در این دوره به علت زیاد بودن رشد فعالیت‌های حقیقی اقتصادی، رشد متغیرهای پولی و اعتباری اغلب به‌منظور تأمین مالی برای رشد حقیقی اقتصاد صورت گرفته و نرخ تورم در سطح پایین نگه داشته شده، اما در دوره ۵۷-۱۳۵۲ به علت افزایش قیمت جهانی نفت، پایه پولی افزایش یافته و به علت کاهش فعالیت‌های حقیقی اقتصاد، به رشد تورم منجر شده است. رشد این متغیر در سال ۱۳۵۲ در اوج (حدود ۵۷ درصد) و در سال ۱۳۴۲ در پایین‌ترین سطح (۹/۵- درصد) قرار داشته است.

در دوره ۶۸-۱۳۵۷ که همزمان با انقلاب و جنگ تحمیلی بود، هرچند که رشد اعتبارات بانکی به بخش خصوصی، کاهش چشمگیری داشته است، ولی به علت افزایش کسری بودجه دولت، اعتبارات نظام بانکی به دولت و نیز رشد پایه پولی چندان کاهش نیافت تا اینکه اقتصاد کشور در اواسط دهه ۶۰ شرایط رکود تورمی را تجربه کرد. در طول دوره ۷۲-۱۳۶۸ به دلیل شروع دوره بازسازی، و افزایش سقف اعتبارات اعطا شده، ضریب تکاثر پولی افزایش چشمگیری یافت، ولی به علت اینکه نسبت کسری بودجه دولت به کل بودجه کاهش داشت، رشد پول در این دوره بیشتر صرف تأمین مالی برای رشد حقیقی اقتصاد شد و سرانجام اینکه رشد نقدینگی در دوره اخیر، یعنی ۸۳-۱۳۷۳ با وجود سیاست یکسان‌سازی نرخ ارز که موجب ثبات رشد نقدینگی شده، تفاوت چندان با دوره قبل نداشته است.

به طور کلی، بررسی روند رشد نقدینگی و تورم، بیانگر این است که هر زمان که کسری بودجه شدت داشته، رشد پولی به طور عمده به افزایش قیمت‌ها و تورم ختم شده است و بر این اساس، بررسی روابط نقدینگی و تورم در اقتصاد ایران، ضرورت یافته است.

۳- چارچوب نظری تحلیل رابطه تورم و رشد نقدینگی

الگویی که در این مقاله برای تبیین ارتباط میان تورم و رشد نقدینگی به کار می‌رود، بر پایه یک مدل ساده از تورم است که توسط نیومن ارائه شده و اساس کارکرد آن بر مبنای منحنی فیلیپس و تورم انتظاری است. تأکید این الگو بر نقش عامل پول در فرایندهای تورمی است و در آن برای تبدیل الگو به یک الگوی پولی از تورم، میان انتظارات تورمی و رشد عرضه پول با استناد به نظریه مقداری پول، ارتباط برقرار می‌کند (Neumann, 2003).

نقطه شروع برای تحلیل‌های مورد نظر، منحنی فیلیپس به شکل زیر است:

$$\pi_{t+1} = \pi_{t+1,t}^e + \beta (y_t - \bar{y}_t) + \varepsilon_{t+1} \quad (1)$$

در این معادله π_{t+1} نرخ تورم واقعی در سال $t+1$ ، $\pi_{t+1,t}^e$ نرخ تورم انتظاری در سال t برای سال $t+1$ ، y_t تولید در سال t ، \bar{y}_t تولید بالقوه و لذا $(y_t - \bar{y}_t)$ شکاف تولید می باشد که به صورت درصد انحراف تولید از روند تعادلی آن در کوتاه مدت تعریف می‌شود. ε_{t+1} نیز یک متغیر تصادفی نظیر شوک فشار هزینه است.

منحنی فیلیپس در رابطه (۱)، تأثیر دو عامل را در ایجاد تورم بیان می‌کند: نخست انتظارات تورمی ($\pi_{t+1,t}^e$) و دیگری شکاف تولید $(y_t - \bar{y}_t)$. نخستین عامل، که عمده ترین نیز می باشد، تورم واقعی را با رشد انتظاری پول مرتبط می‌کند و دومین عامل یا شکاف تولید نیز به واسطه انتقال شوک‌های پولی و شوک‌های تقاضای واقعی، در ایجاد تورم نقش دارد، اما روند تورم را تحت تأثیر قرار نمی دهد؛ زیرا متوسط این شکاف صفر خواهد بود. در این مقاله تأکید ما روی نقش رشد پول در شکل‌دهی تورم است، بنابراین روی عامل اول تمرکز خواهیم داشت و شکاف تولید را به عنوان یک متغیر از پیش تعیین شده نسبت به تورم در نظر می‌گیریم.

به منظور طراحی و تدوین الگوی عملیاتی تورم، باید نشان داد چگونه انتظارات تورمی در این فرایند شکل می‌گیرد. برای یک منحنی فیلیپس آینده نگر^۱، به طور معمول فرضیه انتظارات عقلایی به کار گرفته می‌شود، در حالی که، برای منحنی فیلیپس گذشته نگر^۲، انتظارات تورمی ($\pi_{t+1,t}^e$) به صورت انتظارات تطبیقی از عملکرد گذشته الگوسازی و برآورد می‌شود.

گرلاچ و اسونسون در مدل‌سازی انتظارات تورمی نشان دادند که نظر سیاستگذار پولی راجع به پذیرش یا رد نرخ تورم، نقش مهمی، در فرایندهای تورمی، دارد و به عبارتی دیگر نرخ تورم انتظاری آینده ($\pi_{t+1,t}^e$) به متوسط نرخ تورم هدفگذاری شده توسط سیاستگذار پولی و انحراف تورم واقعی از

1. Forward looking
2. Backward looking

هدف تعیین شده آن بستگی دارد (Gerlach & Svensson, 2003). در مقابل، نیومن، در الگوسازی انتظارات تورمی، مفهوم "نرخ پایه‌ای تورم" را معرفی می‌کند و نشان می‌دهد که نرخ انتظاری تورم به نرخ پایه مشاهده شده از تورم ($\bar{\pi}_t$) و انحراف کوتاه مدت تورم واقعی از نرخ پایه مرتبط است. نرخ پایه تورم که ایده آن نخستین بار توسط اکستین معرفی شد، عبارت است از نرخ تغییری از قیمت‌ها که در تعادل بلندمدت و در غیاب شوک‌های موقت عرضه و تقاضای کل و نیز عرضه و تقاضای پول حاکم است. به عبارت دیگر نرخ پایه تورم را می‌توان نرخی در نظر گرفت که در مسیر رشد بلندمدت اقتصاد رخ خواهد داد (Echstein, 1981).

بر این اساس، نرخ تورم انتظاری را برای دوره $t+1$ می‌توان به صورت زیر در نظر گرفت که در آن $\bar{\pi}_t$ نرخ پایه تورم است:

$$\pi_{t+1}^e = \bar{\pi}_t + (1 - \alpha)(\pi_t - \bar{\pi}_t) \quad \text{که} \quad 0 \leq \alpha < 1 \quad (2)$$

به عبارت دیگر:

$$\pi_{t+1}^e = \alpha \bar{\pi}_t + (1 - \alpha)\pi_t \quad (3)$$

که $\pi_{t+1,t}^e$ نرخ تورم انتظاری سال $t+1$ ، $\bar{\pi}_t$ نرخ پایه تورم در سال t ، π_t نرخ تورم واقعی در سال t ، و α ضریب تعدیل جزئی تورم است. بنابراین نرخ تورم انتظاری برای دوره $t+1$ برابر نرخ پایه تورم در دوره t ($\bar{\pi}_t$) به علاوه ضریب یا جزئی از تورم موقت در دوره t ، $(1 - \alpha)(\pi_t - \bar{\pi}_t)$ است.

برای الگوسازی نرخ پایه تورم، فرض می‌کنیم که این نرخ به وسیله تعادل بلندمدت در بازار پول و با کمک توابع تقاضا و عرضه پول تعیین می‌شود. در طرف تقاضای پول، می‌توان تابع تقاضای واقعی برای پول ($m_{r,t}$) را به صورت زیر تعریف کرد:

$$m_{r,t} = \lambda \bar{y}_t - \gamma(\bar{r}^l - \bar{r}^s) + \lambda(y_t - \bar{y}_t) - \gamma(i_t^l - i_t^s) + v_t \quad (4)$$

که در آن، $m_{r,t}$ تقاضای واقعی پول، (i_t^l) نرخ بهره بلندمدت یا نرخ بازدهی اوراق قرضه بلندمدت، (i_t^s) نرخ بهره کوتاه مدت بوده و (\bar{r}^l) و (\bar{r}^s) نیز نرخهای بهره واقعی مرتبط با آنها می‌باشند. $(i_t^l - i_t^s)$ تفاضل نرخ بهره (سود بانکی) اسمی کوتاه مدت و بلند مدت، $(y_t - \bar{y}_t)$

1. core rate of inflation

شکاف تولید یا درآمد، λ ضریب مربوط به رشد تولید واقعی یا کشش درآمدی و v_t یک شوک تصادفی تقاضای پول است.

اگر تابع تقاضای کل پول را به دو جزء، تقاضای کوتاه‌مدت ($m_{r,t}^s$) و بلندمدت ($m_{r,t}^l$) به صورت زیر تجزیه کنیم، داریم:

$$m_{r,t} = m_{r,t}^l + m_{r,t}^s \quad (5)$$

که در آن $m_{r,t}^s$ و $m_{r,t}^l$ به صورت زیر تعریف می شوند:

$$m_{r,t}^l = \lambda \bar{y}_t - \gamma (\bar{r}^l - \bar{r}^s)$$

$$m_{r,t}^s = \lambda (y_t - \bar{y}_t) - \gamma (i_t^l - i_t^s) + v_t$$

تقاضای بلندمدت پول، واکنش عاملین اقتصادی را به روند میان مدت تولید واقعی (\bar{y}_t) و نرخهای بهره واقعی که در اینجا ثابت در نظر گرفته شده است، نشان می‌دهد. از آنجا که یک مفهوم گسترده از پول (نقدینگی) در نظر گرفته شده است، لذا بر مبنای مطالعه برنند و کاسولا اختلاف میان نرخ بهره واقعی کوتاه مدت و بلند مدت ($\bar{r}^l - \bar{r}^s$) به عنوان معیار اندازه‌گیری هزینه فرصت نگهداری پول در نظر گرفته می‌شود (Brand & Cassola, 2000). با فرض اینکه تغییرات تولید یا درآمد تعادلی روند آرامی دارد، جزء بلندمدت تقاضای پول نیز چنین روندی خواهد داشت. در مقابل، جزء کوتاه‌مدت تقاضای پول ($m_{r,t}^s$)، در نتیجه شوک‌های تصادفی تقاضای پول (v_t) و نوسانات موقت درآمد ($y_t - \bar{y}_t$) و نیز حاشیه نرخ بهره اسمی ($i_t^l - i_t^s$)، نوسانات بیشتری خواهد داشت.

به طور مشابه، عرضه پول (m_t) را نیز می‌توان به صورت رشد یک جزء دائمی عرضه پول (\bar{m}) که همان رشد برنامه ریزی شده عرضه پول توسط مقامات پولی است، به علاوه هر واکنش سیستماتیک یا به فرض یک انحراف تورم پایه از هدف تعیین شده آن (Δm_t) و یک جزء موقت (s_t)، که منعکس کننده واکنش بانک مرکزی به وقایع کوتاه‌مدت پولی (برای مثال تطبیق کامل یا جزئی با شوک‌های تقاضای پول (v_t)) است، به صورت زیر تعریف کرد:

$$m_t = \bar{m}_{t-1} + \Delta m_t + s_t \quad (6)$$

که در آن، m_t عرضه کل پول، \bar{m}_{t-1} جزء دائمی عرضه پول، و (s) جزء موقتی عرضه پول است. در این مقاله، از تعیین فروض خاصی در رابطه با ابزارهای سیاستی و روش اجرای سیاست-های پولی امتناع شده و تنها فرض می شود که موجودی اسمی پول، به عنوان یک موجودی کنترل شده از سوی سیاستگذار عمل می کند.

بر پایه تعادل تقاضای بلندمدت پول (رابطه ۵) و عرضه بلندمدت یا دائمی پول (رابطه ۶)، سطح "قیمت پایه یا تعادلی" را به عنوان سطح قیمتی که عرضه و تقاضا را به تعادل می رساند، تعریف می کنیم:

$$\bar{p}_t = \bar{m}_t - \lambda \bar{y}_t + \gamma (\bar{r}^l - \bar{r}^s) \quad (7)$$

که در آن، \bar{p}_t قیمت پایه، $(\bar{r}^l - \bar{r}^s)$ اختلاف میان نرخ بهره واقعی کوتاه مدت و بلند مدت یا حاشیه نرخ بهره واقعی و γ یک ضریب ثابت می باشد. با فرض ثابت بودن $(\bar{r}^l - \bar{r}^s)$ ، تغییرات \bar{p}_t که آن را به عنوان رشد پول پایه $^1 (\pi_t)$ تعریف می کنیم به صورت زیر است:

$$\bar{\pi}_t = \Delta \bar{m}_t - \lambda \Delta \bar{y}_t \quad (8)$$

رابطه فوق بیان می کند که نرخ رشد پول پایه (نرخ پایه تورم)، با اختلاف میان رشد دائمی پول اسمی $(\Delta \bar{m}_t)$ و جزء دائمی رشد تقاضای واقعی پول $(\lambda \Delta \bar{y}_t)$ بستگی دارد.

برای استخراج الگوی تورم، ابتدا با جایگزینی $\bar{\pi}_t$ از رابطه (۸) در رابطه (۳) و سپس با جایگزینی رابطه جدید (رابطه ۳ جدید) در رابطه (۱)، داریم:

$$\pi_{t+1} = \alpha (\Delta \bar{m}_t - \lambda \Delta \bar{y}_t) + (1 - \alpha) \pi_t + \beta (y_t - \bar{y}_t) + \varepsilon_{t+1} \quad 0 \leq \alpha < 1 \quad (9)$$

که در آن، $(\Delta \bar{m}_t - \lambda \Delta \bar{y}_t)$ بیانی از نرخ رشد پول پایه، $(y_t - \bar{y}_t)$ شکاف تولید، و π_t نرخ تورم واقعی در سال t است. α ضریب تعدیل جزئی تورم و β نیز ضریب معادله هستند. این الگو نشان می دهد که رشد پول پایه، نرخ تورم در دوره بعد را، به واسطه شکل گیری سازگار انتظارات در کوتاه مدت، با یک ضریبی کمتر از یک تحت تأثیر قرار می دهد. از این رو مدت زمانی طول می کشد تا اینکه یک تغییر در نرخ پایه رشد پول به طور کامل به تورم منتقل شود. ضریب α کوچکتر به معنی مدت زمان طولانی تر برای شکل گیری این امر است. با این حال، اثر تعادلی بلندمدت پول پایه روی تورم یک است. علاوه بر آن همان گونه که رابطه (۹) نشان می دهد، شکاف تولید یک منبع بالقوه برای تورم به طور موقت است. در مجموع الگوی تورمی فوق بیانگر این

1. Core Money growth

است که نرخ تورم منتج از تورم پایه‌ای است که خود تحت تأثیر جزء دائم رشد پول و یک روند تعادلی از نرخ رشد تولید قرار دارد.

۴- نتایج تجربی

پیش از تخمین الگو لازم است که درجه انباشتگی متغیرهای مورد نظر مشخص شود. از این رو نخست ایستایی متغیرهای مورد نظر آزمون شده و سپس به برآورد الگو پرداخته خواهد شد.

۴-۱- آزمون ایستایی

در این تحقیق از آزمون ریشه واحد دیکی فولر^۱ و دیکی فولر تعمیم یافته^۲ که دو آزمون متعارف در زمینه ایستایی سری‌های زمانی هستند، استفاده شده است. آماره آزمون دیکی فولر تعمیم یافته برای یک سری زمانی مانند Y_t از رابطه زیر به دست می‌آید:

$$\Delta Y_t = \gamma_0 + \gamma_1 Y_{t-1} + \sum_{j=1}^p \delta_j Y_{t-j} + w_t \quad (10)$$

که در آن، w_t جمله پسماند است. اگر قدرمطلق آماره t دیکی فولر افزوده، بیشتر از مقدار بحرانی جدول مک کینون باشد، فرضیه H_0 (وجود ریشه واحد یا غیرساکن بودن) رد خواهد شد؛ یعنی Y_t یک متغیر ساکن است. در صورت قبول فرض بالا، آنگاه این آزمون را باید برای تفاضل اول Y_t انجام داد. در این حالت، اگر قدرمطلق آماره t دیکی فولر افزوده، بیشتر از مقدار بحرانی جدول مک کینون باشد، با رد فرضیه H_0 نتیجه می‌گیریم که Y_t با تفاضل مرتبه اول ساکن می‌شود. نتایج این آزمون برای متغیرهای مورد بررسی، در جداول ۱ و ۲ در سه حالت مدل بدون عرض از مبدأ و روند، مدل دارای عرض از مبدأ و بدون روند و مدل دارای عرض از مبدأ و روند، آورده شده است.

-
1. Dicky Fuller (DF)
 2. Augmented Dicky Fuller (ADF)

جدول ۱. نتایج حاصل از انجام آزمون DF و ADF بر لگاریتم متغیرها

لگاریتم تولید ناخالص داخلی	لگاریتم حجم پول	لگاریتم شاخص قیمت‌ها (CPI)	
-۲/۰۲	-۲/۳۲	-۲/۵	آماره برای مدل دارای عرض از مبدأ و روند
-۳/۵۱	-۳/۵۱	-۳/۵۱	ارزش بحرانی در سطح ۵ درصد
۱	۰	۱	تعداد وقفه
-۱/۸	۱/۳۱	۱/۳۷	آماره برای مدل با عرض از مبدأ و بدون روند
-۲/۹۱	-۲/۹۱	-۲/۹۱	ارزش بحرانی در سطح ۵ درصد
۱	۰	۱	تعداد وقفه
۱/۸۵	۲/۲	۲/۳۶	آماره برای مدل فاقد عرض از مبدأ و روند
-۱/۹۴	-۱/۹۴	-۱/۹۴	ارزش بحرانی در سطح ۵ درصد
۲	۱	۱	تعداد وقفه

منبع: یافته‌های تحقیق

جدول ۲. نتایج حاصل از انجام آزمون DF و ADF بر تفاضل مرتبه اول متغیرها

لگاریتم تولید ناخالص داخلی	لگاریتم حجم پول	لگاریتم شاخص قیمت‌ها	
-۴/۰۹	-۱/۹	-۳/۷	آماره برای مدل دارای عرض از مبدأ و روند
-۳/۵۲	-۳/۵۲	-۳/۵۲	ارزش بحرانی در سطح ۵ درصد
۱	۱	۱	تعداد وقفه
-	-۳/۵	-	آماره برای مدل با عرض از مبدأ و بدون روند
-	-۲/۹۳	-	ارزش بحرانی در سطح ۵ درصد
-	۱	-	تعداد وقفه
-	-	-	آماره برای مدل فاقد عرض از مبدأ و روند
-	-	-	ارزش بحرانی در سطح ۵ درصد
-	-	-	تعداد وقفه

منبع: یافته‌های تحقیق

نتایج آزمون جدول ۱ نشان می‌دهد که تمامی متغیرها (تولید ناخالص داخلی، سطح قیمت‌ها، حجم پول) در سطح ۵ درصد، متغیرهای غیرایستا هستند. از سویی دیگر براساس جدول ۲، تفاضل مرتبه اول متغیرها ایستا هستند. به عبارت دیگر متغیرهای مورد نظر با یک بار تفاضل‌گیری، مانا هستند (سری‌های زمانی همبسته از درجه یک). وجود ریشه واحد به این مفهوم است که این متغیرها به روند زمانی قطعی یا میانگین تاریخی بلندمدت خود باز نمی‌گردند. بنابراین از یک الگوی روند خطی برای ساختن متغیرهای تعادلی یا بلندمدت نمی‌توان استفاده کرد و روش مناسب

برای استخراج متغیرهای تعادلی، استفاده از فیلتر هودریک-پرسکات (مناسب برای روندهای تصادفی) است.

۴-۲- برآورد الگو

با توجه به چارچوب نظری، الگویی از تورم که در بخش مبانی نظری معرفی شد، در این بخش عملکرد تجربی الگو با استفاده از مشاهدات سالانه مربوط به ایران در طی دوره ۸۴-۱۳۳۸ مورد بررسی قرار می‌گیرد. بر اساس رابطه (۹)، فرم تبعی معادله تورمی که تخمین زده می‌شود، به صورت زیر است:

$$\pi_t = c + \alpha_1(\bar{\Delta m}_{t-1} - \lambda \Delta \bar{y}_{t-1}) + \alpha_2(L)\pi_{t-1} + \beta y_{t-1}^* + \phi \Delta p + \varepsilon_{t+1} \quad (11)$$

که در آن: $\alpha_2(L) = \alpha_{20} + \alpha_{21}L + \alpha_{22}L^2 + \dots + \alpha_{2K}L^K$

$$y_{t-1}^* = \bar{y}_{t-1} - y_{t-1} \quad \text{و}$$

در این الگو به منظور فراهم آوردن امکان پویایی بیشتر تورم (که با نرخ تغییر شاخص قیمت مصرف‌کننده اندازه‌گیری شده است)، وقفه‌های تورم $\alpha_2(L)$ نیز با استفاده از چند جمله‌ای‌های تأخیری وارد الگو شده است. ساختار وقفه نرخ تورم به گونه‌ای انتخاب شده که همبستگی سریالی باقیمانده‌ها وجود نداشته باشد و همچنین به عنوان یک متغیر اضافی دیگر، تغییر در قیمت جهانی نفت نیز در الگو وارد شده است. دلیل انجام آن، این است که نوسانات قیمت نفت در توجیه بخش قابل ملاحظه‌ای از نوسانات کوتاه مدت شاخص قیمت خرده فروشی از اهمیت برخوردار هستند. از آنجا که امکان دارد این نوسانات در ارزیابی‌های سیاست‌های پولی نادیده گرفته شوند، بنابراین در این مدل، تأثیر نوسانات قیمت نفت با در نظر گرفتن مقادیر آن در الگو لحاظ می‌شود.

در برآورد الگوی طراحی شده از آمارهای رسمی تولید ناخالص داخلی بر پایه سال ۱۳۶۹، شاخص قیمت مصرف‌کننده و حجم پول براساس گزارش‌های سالانه بانک مرکزی استفاده شده است. پیش از تخمین الگو، لازم است مقادیر تعادلی لگاریتم پول پایه و تولید ناخالص داخلی محاسبه شود. تورم پایه و اجزای دائمی پول و رشد واقعی تولید را می‌توان به طور تجربی به کمک تخمین‌هایی از اجزای کم نوسان سری‌های زمانی مربوطه شبیه سازی کرد. انجام این امر مستلزم به کارگیری یک فیلتر است.

کوگلی در تلاش برای تخمین تورم پایه در آمریکا، روش هموارسازی نمایی را به کار برد (Cogley, 2002). گلاچ (۲۰۰۴) این فیلتر را در تجزیه نرخهای تورم و رشد پول در اروپا برای سالهای ۱۹۸۰ تا ۲۰۰۱ به کار برد و نشان داد که اجزای کم نوسان حاصله، از قدرت توضیح دهنده خوبی برای تورم دهه ۱۹۸۰ برخوردارند (Gelach, 2004) یکی از کاستی‌های این

فیلترها این است که آنها به اصطلاح یک طرفه هستند، به عبارتی، هر ارزش تخمین زده شده تنها به مشاهده یا داده قبلی بستگی دارد. در نتیجه روند دائمی تخمین زده شده، با کاهش متغیر (یا افزایش آن)، بیشتر (یا کمتر) از مقادیر واقعی متغیر خواهد بود.

این مسأله با به کارگیری فیلتر هودریک-پرسکات^۱ (HP) برطرف می شود. HP یک روش هموارسازی^۲ سری‌های زمانی است که به منظور از بین بردن نوسانات کوتاه مدت و تعیین روند بلند مدت سری از طریق حداقل کردن واریانس سری در اطراف جزء دائمی آن، به کار می رود. استفاده از این فیلتر در پژوهش‌های مرتبط با بررسی چرخه‌های تجاری معمول است، اما اخیراً در مدل‌سازی تورم نیز به کار گرفته شده است که از جمله آنها می‌توان به مطالعات اور و همکاران (Orr, A, et al, 1995) و مارتینز و اسکارپتا (Martins & Scarpenta, 1999) برای الگوسازی انتظارات تورمی اشاره کرد. از این رو در این مطالعه، در محاسبه مقادیر تعادلی پول پایه و تولید از این فیلتر استفاده شد.

از لحاظ شکل‌گیری، استمرار و میزان تورم در اقتصاد ایران، سه مقطع زمانی را می‌توان در نظر گرفت: ابتدا دوره زمانی از سال ۱۳۳۸ تا ۱۳۵۱ که متوسط نرخ تورم در طی این دوره کم و سالانه در حدود ۲/۸ درصد است، سپس دوره زمانی از ۱۳۵۲ تا ۱۳۶۴ که تورم تداوم دارد و متوسط آن در حدود ۱۵/۲ درصد است و در نهایت دوره زمانی ۱۳۶۵ به بعد که شاهد بروز تورم مزمن در اقتصاد ایران هستیم. با توجه به این امر، در برآورد الگوی تورمی برای ایران و به منظور آزمون گسست یا پایداری در روابط مورد نظر، ابتدا دوره مورد مطالعه تا ۱۳۵۱ محدود شد (دوره ۵۱-۱۳۳۸) و برای این دوره ضرایب رگرسیونی، مورد برآورد قرار گرفت و پس از آن دوره مورد مطالعه تا سالهای ۱۳۶۴ (دوره ۶۴-۱۳۳۸) و ۱۳۸۴ (دوره ۸۴-۱۳۳۸) گسترش داده شد. نتایج برآورد الگو با به کارگیری روش حداقل مربعات غیرخطی برای اولین دوره در ستون شماره (۱) جدول ۳ آمده است.

نگاهی به ضرایب تخمین زده شده در معادله اول نشان می‌دهد که اثر کوتاه مدت (α_1) پول پایه بر تورم ۰/۳۵ است. مجموع این اثر به همراه تخمین تأثیر تورم تأخیری (α_2) ۰/۸۹ است. به عبارت دیگر، یک درصد افزایش در رشد پول، به طور متوسط ۰/۸۹ درصد افزایش تورم را در بلند مدت (پس از یک وقفه یکساله) در پی خواهد داشت. نتایج به دست آمده از آزمون والد نیز در تأیید این مطلب، نشان دهنده این است که محدودیت وجود رابطه یک به یک میان رشد پول (نقدینگی) و تورم، را نمی‌توان رد کرد. به عبارتی دیگر، حل الگو نشان می‌دهد که رشد پول پایه در کوتاه مدت، نرخ تورم دوره بعد را با ضریبی کمتر از یک، تحت تأثیر قرار می‌دهد. اما اثر تعادلی

1. Hodrick- Prescott (HP)
2. Smoothing

بلند مدت پول بر تورم با توجه به قبول فرض وجود رابطه یک به یک میان تورم و رشد پول، یک است.

معنی‌دار بودن اثر رشد قیمت نفت (ϕ) بر تورم، نشان از اثر درآمد نفتی بر تورم دارد. به عبارت دیگر، طی سالیانی که روند بهبود در درآمدهای نفتی ایجاد شده، با وجود کنترل‌هایی که بر متغیرهای این بخش شده است، به لحاظ وجود اثرهای روانی، تورم (اگرچه کم) شکل گرفته و این امر ضرورت توجه بیشتر سیاستگذاران پولی را برای پیشگیری از خطر افزایش تورم همراه با رشد قیمت‌های نفت در سالهای آینده را ایجاب می‌کند. ضریب مربوط به رشد تولید واقعی (λ) برابر $1/0.8$ تخمین زده شده است. همان‌گونه که در رابطه (۸) در بخش نظری اشاره شد، این ضریب در واقع کشش درآمدی برآورد شده تقاضای بلندمدت پول را نشان می‌دهد (رشد تقاضای واقعی بلندمدت پول، معادل رشد دائم محصول است که با کشش درآمدی بلندمدت تقاضای پول تعدیل شده است)، که با برآوردهای سایر مطالعات مربوط به تقاضای پول در کشور که در محدوده 0.75 تا $1/8$ بوده است^۱، هماهنگی دارد. ضریب مربوط به شکاف تولید معنی‌دار نبوده اما با توجه به جهت تأثیرگذاری آن بر تورم، می‌توان نتیجه گرفت که شتاب بخشیدن به افزایش تولید ناخالص داخلی از طریق افزایش بهره‌وری، می‌تواند از جمله عوامل مؤثر بر کاهش شکاف تولید و سرانجام کاهش تورم باشد.

نتایج حاصل از الگوی برآوردی در ستونهای دوم و سوم جدول ۳ نشان دهنده آن است که ضرایب برآوردی به مقدار زیادی مشابه سایر معادلات بوده و تفاوت قابل ملاحظه‌ای را نشان نمی‌دهد. از این‌رو می‌توان اظهار داشت: گسستگی در بیان ارائه شده از نقش پول در شکل‌گیری تورم رخ نداده است. در مجموع، تخمین‌های به‌دست آمده از مدل ما نشان می‌دهد که الگوی تورمی مورد نظر در تشریح گسترش تورم در اقتصاد ایران موفق عمل کرده است و براین اساس می‌توان نتیجه گرفت که سهم عدم تعادل موجود در بخش پول در ایجاد تورم در کشور زیاد بوده، به گونه‌ای که در بلندمدت یک درصد افزایش در رشد پول به افزایش تورم به مقدار 0.89 درصد منجر می‌شود که این یافته، با نتایج مطالعه اخیر بوناتو در مورد ارتباط بالای تورم و پول در اقتصاد ایران سازگار می‌باشد (Bonato, 2007).

۱. از جمله مطالعه مرکز پژوهش‌های اقتصادی بانک مرکزی (۱۳۸۱)، قدیمی (۱۳۷۴) و صادق زاده و همکاران (۱۳۸۵).

جدول ۳. نتایج برآورد الگوی تورم

ضریب	توضیحات	توسعه الگو به دوره		
		دوره ۱۳۳۸-۵۱ (۱)	۱۳۵۲-۶۴ (۲)	۱۳۶۵-۸۴ (۳)
α_1	ضریب رشد پول پایه	۰/۳۵* (۲/۰۶)	۰/۲۸** (۲/۴۳)	۰/۲۶** (۲/۷۸)
λ	کشش درآمدی بلندمدت تقاضای پول	۱/۰۸ (۱/۶۲)	۱/۱۹* (۱/۸۳)	۱/۲۳* (۱/۸۵)
$\alpha_2(L)$	ضریب وقفه تورم (L=1)	۰/۵۴* (۱/۷۵)	۰/۶۰** (۲/۳)	۰/۶۳* (۱/۹۵)
ϕ	ضریب رشد قیمت جهانی نفت	۰/۰۰۱* (۱/۸۷)	۰/۰۰۳* (۲/۰۱)	۰/۰۰۷** (۲/۲۷)
β	ضریب شکاف تولید	۰/۰۱ (۱/۲۲)	۰/۰۰۱ (۰/۹۵)	۰/۰۳ (۱/۶۴)
R^2		۰/۹۰	۰/۸۵	۰/۹۴
White test (آزمون واریانس ناهمسانی)		۰/۱۹	۰/۲۲	۰/۴۷
Wald test (آزمون محدودیت کشش واحد تورم نسبت به پول پایه)		۰/۸۴	۰/۸۹	۰/۷۶

منبع: یافته های تحقیق

اعداد داخل پرانتز مربوط به آماره t است.

* معنی داری در سطح ۵ درصد ** معنی داری در سطح ۱ درصد

۵- نتایج و پیشنهادها

به اعتقاد اقتصاددانان مکتب پولی، تورم پدیده‌ای پولی است، یعنی افزایش حجم پول به افزایش متناسب در تورم خواهد انجامید، بنابراین بانک‌های مرکزی می‌توانند تورم را از راه کاهش حجم پول کنترل کنند. این مقاله به بررسی این دیدگاه و چگونگی تأثیرپذیری تورم از رشد پولی در اقتصاد ایران می‌پردازد. بر مبنای الگوی ارائه شده توسط نیومن (Neumann, 2003) با ترکیب

منحنی فیلیپس با عرضه و تقاضای پول، تورم به گونه‌ای الگوسازی شده است که با انتظارات نسبت به رشد پول پایه مرتبط باشد. رشد پول پایه، یک مفهوم تعادلی بلند مدت بوده و به صورت مازاد رشد روند تعادلی پول اسمی از رشد روند بلندمدت تقاضای واقعی پول تعریف می‌شود. در بخش تجربی مطالعه، با به‌کارگیری اطلاعات سالانه مربوط به دوره ۸۴-۱۳۳۸، نتایج به-دست آمده از الگو، وجود رابطه پایداری را میان تورم و رشد نقدینگی نشان می‌دهد. به طور کلی شواهد حاصل تأثیر زیاد رشد پول در اقتصاد بر تورم را مورد تأکید قرار می‌دهد. از این‌رو کاهش نرخ تورم طی سالهای اخیر، با وجود رشد قابل توجه نقدینگی، به معنی تغییر رابطه تورم و نقدینگی نبوده بلکه فاصله میان رشد نقدینگی و تورم در نتیجه آثار سایر متغیرهای اثرگذار بر تورم بوده-است. به عنوان مثال در سالهای اخیر همزمان با افزایش نقدینگی، واردات کشور نیز از رشد بالایی برخوردار بوده و این امر در حالی رخ داده که در طی این دوره نرخ ارز کاهش چشمگیری داشته است.

بنابراین بخشی از نقدینگی طی این سالها در این بخش جذب شده و سبب شده حجم نقدینگی افزایش‌یافته، به صورت افزایش قیمت کالاها و خدمات بروز نکند یا اثر آن کم باشد. افزون بر این، افزایش رشد اقتصادی در نتیجه اصلاحات اقتصادی برنامه سوم توسعه، رشد پیوسته قیمت نفت و ثبات نرخ ارز، از دیگر عواملی بوده اند که تورم را با کاهش روبرو کرده‌اند. از این‌رو، سیاستگذاران اقتصادی باید همواره نگران رشد زیاد و فزاینده نقدینگی باشند و براین اساس، با توجه به اینکه افزایش پایه پولی از راه وام‌دهی بانک مرکزی به دولت برای رفع کسری‌های آن، اولین تأثیر خود را در افزایش حجم پول و در نتیجه افزایش تورم می‌گذارد، توصیه می‌شود که دولت به جای تأمین کسری‌های خود از راه استقراض از بانک مرکزی، در صدد تعدیل کسری بودجه خود از راه تعدیل بسیاری از سیاست‌های سمت عرضه و نیز کارا کردن سیستم مالیاتی و یارانه‌های پرداختی باشد. همچنین اهمیت اتخاذ و اجرای سیاست‌های پولی ضد تورمی مقتضی، به منظور برقراری یک نرخ رشد یکنواخت و جهت‌یافته از حجم پول، بیانگر لزوم استقلال بانک مرکزی است.

فهرست منابع

- اصفهانى، نصر و ياورى، كاظم (۱۳۸۲) عوامل اسمى و واقعى مؤثر بر تورم در ايران، رهيافت خودرگرسيون بردارى؛ فصلنامه پژوهش‌هاى اقتصادى ايران، شماره ۱۶.
- بافكر، آريتا (۱۳۷۷) بررسى علل تورم در ايران به روش همجمعى در دوره ۱۳۷۴-۱۳۳۸؛ پايان‌نامه كارشناسى ارشد، دانشكده اقتصاد دانشگاه شهيد بهشتى.
- بانك مركزى جمهورى اسلامى ايران، ترازنامه بانك مركزى، سالهاى مختلف.
- بانك مركزى جمهورى اسلامى ايران، نماگرهاى اقتصادى، سالهاى مختلف.
- دائى كريم زاده، سعيد (۱۳۷۴) پول، تورم و عليت، شواهد تجربى ايران در دوره ۷۱-۱۳۶۴؛ پايان‌نامه كارشناسى ارشد، دانشگاه شيراز.
- داودى، پرويز (۱۳۷۶) سياست‌هاى تثبيت اقتصادى و برآورد مدل پويابى تورم در ايران؛ پژوهش‌ها و سياست‌هاى اقتصادى، سال پنجم، شماره ۱.
- صادق زاده يزدي، على؛ جعفرى صميمى، احمد و علمى، زهرا (۱۳۸۵) برآورد تابع بلندمدت و كوتاه مدت تقاضاى پول در ايران (استفاده از الگوى خودبازگشت با وقفه‌هاى توزيعى)؛ فصلنامه پژوهش‌هاى اقتصادى ايران، شماره ۲۹.
- طبيبيان، محمد و سورى، داود (۱۳۷۵) ريشه‌هاى تورم در اقتصاد ايران، اثر نرخ ارز و متغيرهاى پايه‌اى اقتصاد بر نرخ تورم، پژوهشنامه بازرگانى، شماره ۱.
- طيب نيا، على (۱۳۷۱) تبیین پولی تورم: تجربه ایران؛ مجله تحقیقات اقتصادى، شماره ۴۹، دانشكده اقتصاد، دانشگاه تهران.
- عباسى نژاد، حسين و تشكينى، احمد (۱۳۸۳) آیا تورم در ايران يك پديده پولى است؟؛ تحقیقات اقتصادى، شماره ۶۷.
- عمادزاده، مصطفى؛ صمدى، سعيد و حافظى، بهار (۱۳۸۴) بررسى عوامل (پولى و غيرپولى) مؤثر بر تورم در ايران (۸۲-۱۳۳۸)؛ پژوهشنامه علوم انسانى و اجتماعى، سال ۵، شماره ۱۹.
- قدیمى، محمدرضا (۱۳۷۴). بررسى ثبات تقاضاى پول در ايران: نگرشى جديد با استفاده از تكنيك همگرابى؛ پايان‌نامه كارشناسى ارشد، دانشگاه شهيد بهشتى.
- كازرونى، عليرضا و اصغرى، برات (۱۳۸۱) آزمون مدل كلاسيك تورم در ايران: روش همگرابى؛ فصلنامه پژوهشنامه بازرگانى، شماره ۲۳.
- كميجانى، اكبر (۱۳۸۵) نگاهى به اقتصاد؛ مجله روند، بانك مركزى ج.ا.ا. ايران، سال شانزدهم، شماره ۴۸.

مجیدی، محمد (۱۳۷۳) بررسی تجربی نظریه های پولیون و ساختارگرایان در مورد تورم ایران (۷۱-۱۳۳۸)؛ پایان‌نامه کارشناسی ارشد علوم اقتصادی، دانشکده علوم انسانی و اجتماعی، دانشگاه مازندران.

محمدی، محمد (۱۳۷۱) اثر رشد نقدینگی بر سطح قیمت‌ها در ایران (دوره ۶۷-۱۳۴۷)، پایان‌نامه کارشناسی ارشد علوم اقتصادی، دانشکده علوم اقتصادی، دانشگاه علامه طباطبائی.

مجموعه پژوهش‌های اقتصادی بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران (۱۳۸۱) بررسی رابطه تورم و پول در اقتصاد ایران براساس مدل پیش بینی تورم P^* .

نظیفی، فاطمه (۱۳۷۹) آیا ماهیت تورم در اقتصاد ایران پولی است؟؛ پژوهشنامه اقتصادی، جلد اول، تهران.

نیلی، مسعود (۱۳۶۴) بررسی آثار افزایش حجم پول بر نظام اقتصادی کشور در دو دهه اخیر؛ مجله برنامه و توسعه، شماره سوم، دوره اول.

هژبرکیانی، کامبیز و رحمانی، ایرج (۱۳۷۹) بررسی رابطه بین حجم پول، تورم‌های بالا و مالیات تورمی در اقتصاد ایران؛ پژوهشنامه بازرگانی، شماره ۳ (۷).

Bonato, L. (2007) Money and Inflation in the Islamic Republic of Iran; IMF Working Paper, International Monetary Fund.

Brand, C. and N. Cassola. (2000) A Money Demand System for Euro Area M3; ECB Working Paper No. 39.

Cogley, T. (2002) A Simple Adaptive Measure of Core Inflation; Journal of Money, Credit, and Banking, Vol. 34, 94-113.

Dadkhah, K. (1985) The Inflationary Process of the Iranian Economy; International Journal of Middle East Study, Vol. 17.

Darrat, A. F. (1987) The Inflationary Process of Iranian Economy: A Re-Examination of the Evidence; International Journal of Middle East Study, Vol. 19.

Davaajargal, L. (2006) Relationship between Money Growth and Inflation; Bank of Mongolia, The Bank's 11th. Research bulletin, 2006.

Eckstein, Otto (1981) Core Inflation, Englewood Cliffs; N.J.: Prentice-Hall.

Frain, J. C. (2004) Inflation and Money Growth: Evidence from a Multi-Country Data-SET; The Economic and Social Review, Vol.35, No. 3. pp: 251-266.

Gerlach, S. and L. E.O. Svensson (2003); Money and Inflation in the Euro Area: A Case for Monetary Indicators?; Journal of Monetary Economics, Vol. 50, 1649-72.

Gerlach, Stefan (2004) The Two Pillars of the European Central Bank; Economic Policy 40, 389-439.

Kugler, P. and S. Kaufmann (2005) Dose Money Matter for Inflation in the Euro Area?; Oesterreichische Nationalbank, Working Paper No, 103.

- Martins, Joaquim O. and Stefano Scarpetta (1999) The Levels and Cyclical Behaviour of Mark-Ups Across Countries and Market Structures; OECD Economics Dept, Working Paper, No. 213.
- Mccandless, G. T. and W. E. Weber (1995) Some Monetary Facts; Federal Reserve Bank of Minneapolis Quarterly Review, Vol. 19, No. 3, Summer pp. 2-11.
- Neumann, M. J. M. (2003) The European Central Bank's First Pillar Reassessed; Working Paper, March 03, IIW Bonn University.
- Neumann, M. J. M. and C. Greiber (2004) Inflation and Core Money Growth in the Euro Area; www.bundesbank.de/download/volkswirtschaft/dkp/2004/200436dkp.pdf.
- Orr, A., Eddy, C. and M. Kennedy (1995) The Determination of Real Long Term Interest Rates: 17 Country Pooled-Time-Series Evidence; OECD Working Paper, No. 155.
- Svensson, L. E. O. (2000) Open Economy Inflation Targeting; Journal of International Economics; 50, 155-183.